

Rémület

Az élet kegyetlen, nem kérdez meg,
Ha jó vagy, akkor is ott rekedsz.
A valóság iszonyat rémes szörnye,
Az életedbe váratlanul tör be.

Nagy zöld szeme kitágulva mered rád,
Nem tehet róla, hisz' kiválóan lát.
Izmos kezét s lábát feléd nyújtja,
A szívedben a félelmet lángra gyújtja.

Szörös teste az esőben bűdösre ázik,
Egy szörny. Mégis nagyon-nagyon fázik.
Magas termetű, kövér, félelmetes lény.
Félek tőle, bevallom én őszintén.

Ha zajt csapsz a közelében,
Olyan lesz mint egy rossz mesében.
Néz rád, sokáig ábrándozik rajtad.
Nincs mit tenned, Ő egy ördögi fajzat.

Lépésben elindul feléd, majd már szalad,
Nem tehetsz róla, Ő gyorsabban halad.
Lassan már a nyakadhoz ér és belé liheg,
Most már mindegy, a halál körülötted
tipeg.

Utolér és nagy karmával beléd kap,
Nem érdekli, ember vagy-e, vagy rab.
Megöl és nem tehetsz ellene semmit,
Az élet feléd dob egy utolsó fecnit.

“Halott vagy,, - rá van írva.
Csak szaladsz félelmeddel, sírva.
Leesel. A fájdalmat már nem bírod.
Életed utolsó szavait írod.

Kezed a piszkos földet éri,
A gonoszság halálotat végig kíséri.
Lábadból erős vérszag árad,
Téged már senki sem bánthat.

A félelem mélyen romokba dönt,
Lelkedbe örök emlékeket önt.
A fájdalom mélyen beléd nyilall,
S ez a faj a szégyentől kihal.